

til forsikringsdækningen. Derved vil det være op til den enkelte aftager af den juridiske rådgivning at afgøre, om vedkommende vil købe den ydelse, som den enkelte rådgiver tilbyder.

Det skal i den forbindelse fremhæves, at det forhold, at en rådgiver ikke – eller kun mod en uforholdsmæssig stor præmie – kan tegne en ansvarsforsikring, ikke behøver at være udtryk for, at der er tale om en useriøs rådgiver, men derimod, at der er tale om en uhomogen branche, hvor det er vanskeligt for forsikringsbranchen at udbyde et standardprodukt.

Tilsvarende er Justitsministeriet enig i arbejdsgruppens forslag om – og argumenter for – at der ikke bør stilles uddannelsesmæssige krav til de personer, som ønsker at drive virksomhed med juridisk rådgivning. Opstilling af et uddannelsesmæssigt krav vil således indebære en række vanskelige afgrænsningsspørgsmål med hensyn til fastlæggelsen af de uddannelser, som i givet fald skulle give adgang til at udbyde juridisk rådgivning. Desuden vil en sådan ordning med urette kunne opfattes som en offentlig garanti for, at rådgiveren besidder de fornødne kvalifikationer til at yde juridisk rådgivning.

4.3.3. Efter lovforslaget stilles der krav om, at den skriftlige aftale mellem rådgiveren og kunden skal indeholde en beskrivelse af rådgiverens uddannelsesmæssige baggrund samt en beskrivelse af væsentlige rettigheder og pligter, herunder om rådgiveren er ansvarsforsikret, jf. ovenfor. Er dette tilfældet, skal rådgiveren oplyse om størrelsen af den samlede forsikringssum og om størrelsen af forsikringssum pr. skade. Endvidere skal rådgiveren oplyse, om der er rejst krav imod rådgiveren, som kan medføre, at den samlede forsikringssum helt eller delvist vil blive udnyttet i det pågældende forsikringsår. Dette indebærer en pligt til at informere kunden om erstatningskrav, som er rejst overfor rådgiveren.

Endvidere skal rådgiveren angive sin timepris eller eventuelle samlede pris. Hvis det ikke er muligt at angive timeprisen eller den samlede pris, skal det oplyses, på hvilket grundlag prisen beregnes.

Disse regler har til formål at sikre aftageren af den juridiske rådgivning det bedst mulige grundlag for at vurdere, om man ønsker at indlede et samarbejde med vedkommende rådgiver.

4.3.4. Lovforslaget indeholder endvidere et krav om, at såfremt aftalen om juridisk rådgivning indebærer, at rådgiveren modtager betrodne midler fra kunden eller på kundens vegne, f.eks. ved udbetaling af et erstatningsbeløb, skal disse midler holdes klart adskilt

fra rådgiverens egne midler. Der vil i bekendtgørelsen om god skik blive fastsat nærmere regler herom.

4.3.5. Desuden indeholder lovforslaget en bestemmelse om, at en rådgiver ikke må yde rådgivning i en sag i tilfælde, hvor rådgiveren selv eller dennes nærstående har en særlig personlig eller økonomisk interesse i sagens udfald. Det samme gælder i tilfælde, hvor rådgiveren eller dennes nærstående samtidig rådgiver eller tidligere i samme sag har rådgivet andre, der har en sådan interesse.

Bestemmelsen, der delvist svarer til reglerne om inhabilitet i forvaltningslovens § 3, stk. 1, nr. 1 og 2, har til formål at sikre, at en kunde ikke modtager rådgivning fra en rådgiver i tilfælde, hvor der foreligger interessekonflikter (eller en nærliggende risiko herfor), som vil kunne påvirke rådgivningen.

Bestemmelsen indebærer, at en rådgiver ikke kan påtage sig – eller må udtræde af – en sag i tilfælde, hvor rådgiveren selv har en særlig personlig eller økonomisk interesse i sagens udfald. Økonomisk interesse omfatter i denne sammenhæng ikke interessen i almindelig indtjening på rådgivningsydelsen, men derimod en særlig økonomisk interesse, f.eks. bistand til oprettelse af et testamente, hvori rådgiveren (eller dennes nærstående) er indsat som testamentsarving.

Bestemmelsen indebærer desuden, at rådgiveren ikke kan yde rådgivning i en sag, hvis der samtidig ydes – eller tidligere i samme sag er ydet – rådgivning til modparten i sagen. Derimod er bestemmelsen ikke til hinder for at yde rådgivning i en sag, hvor rådgiveren tidligere – i en anden sag – har ydet rådgivning til den nuværende modpart.

De foreslåede bestemmelser omfatter også rådgiverens nærstående, dvs. ægtefælle, familiemedlemmer og andre nærstående. Personkredsen forudsættes i øvrigt afgrænset på samme måde som i forvaltningslovens § 3, stk. 1, nr. 2.

Der kan i bekendtgørelsen om god skik for juridisk rådgivning fastsættes yderligere regler om interessekonflikter.

4.3.6. Justitsministeriet vil i bekendtgørelsen om god skik desuden fastsætte regler om, at den, som erhvervmæssigt yder juridisk rådgivning, skal handle redeligt og loyalt over for kunden, at rådgivningen skal være relevant, retvisende og fyldestgørende, og at rådgiveren skal behandle sagerne med den fornødne hurtighed og herunder løbende holde kunden orienteret om sagens forløb. Disse regler vil således udgøre en udbydende beskrivelse af indholdet af god skik for juridisk rådgivning